

Εσπερινός Γενεθλίου Θεοτόκου στην Ι. Μονή Παναγίας Καλλίπετρας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας

Το Σάββατο 7 Σεπτεμβρίου το απόγευμα ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμpanίας κ. Παντελεήμων χοροστάτησε στον Πανηγυρικό Εσπερινό και κήρυξε το θείο Λόγο στην πανηγυρίζουσα επί τη εορτή του Γενεθλίου της Υπεραγίας Θεοτόκου, Ιερά Μονή Παναγίας Καλλίπετρας στη Σκήτη Βεροίας.

Το ιερό αναλόγιο διακόνησαν μεταπτυχιακοί φοιτητές Θεολογίας από την Ρουμανία.

Ομιλία Σεβασμιωτάτου:

«Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή ἁγίων σύνεσις».

Αὐτοί οἱ λόγοι τοῦ σοφοῦ Παροιμιαστοῦ, πού ἀκούσαμε πρὶν ἀπὸ λίγο στά ἀναγνώσματα τοῦ Ἑσπερινοῦ τῆς ἑορτῆς τοῦ Γενεσίου τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, βρίσκουν τὴν ἀπόλυτη ἐφαρμογή τους στό πρόσωπο τῆς Κυρίας Θεοτόκου, τῆς ἐφόρου καί προστάτιδος τῆς ἱερᾶς αὐτῆς Μάνδρας, ἡ ὁποία πανηγυρίζει μέ ὄλους τοὺς εὐσεβεῖς χριστιανούς τό Γενέσιο τῆς Παναγίας Παρθένου.

«Ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου». Ἀρχή τῆς σοφίας εἶναι ἡ εὐσέβεια πρὸς τόν Θεό, εἶναι ἡ συναίσθηση τῆς διαφορᾶς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τόν Θεό, ἡ συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας του σέ σύγκριση μέ τή μεγαλωσύνη του. Καί αὐτό δέν τό λέγει κάποιος ἀδαής καί ἄγευστος σοφίας, ἀλλά ὁ σοφός Σολομών πού διέθετε καί τὴν κατά κόσμον σοφία ἀλλά καί τὴν ἐκ Θεοῦ.

Γιατί ὅμως εἶναι σοφία τό νά σέβεται κανεὶς καί νά εὐλαβεῖται τόν Θεό;

Εἶναι γιά δύο λόγους. Ὁ πρῶτος εἶναι διότι ἡ ἀρχή καί τό θεμέλιο τῆς σοφίας εἶναι ἡ γνώση τῶν δυνατοτήτων καί τῶν ἱκανοτήτων μας. Εἶναι νά ἔχουμε συνείδηση πόσα γνωρίζουμε καί πόσα ἀγνοοῦμε καί νά μὴν θεωροῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας σοφούς καί μορφωμένους καί ἐπαρκεῖς στή γνώση, ὅσες σπουδές καί ἐάν ἔχουμε κάνει, ὅσα πτυχία καί διπλώματα καί ἐάν ἔχουμε ἀποκτήσει.

Ὁ δεύτερος λόγος εἶναι ὅτι ὅποιος ἔχει συναίσθηση τῆς ἀδυναμίας του καί δέν πιστεύει ὅτι κατέχει τὴ σοφία, αὐτός ἔχει τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος «ταπεινοῖς δίδωσι χάριν». Καί ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά νά ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος τὴ γνώση, εἴτε αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνθρώπινη εἴτε πολύ περισσότερο ἡ θεία.

Ὁ σεβασμός καί εὐλάβεια τοῦ Θεοῦ εἶναι αὐτά πού οἰκειώνουν τόν χοϊκό ἄνθρωπο μέ τόν Θεό καί τόν κάνουν κοινωνό τῆς ἀληθινῆς σοφίας καί πραγματικά σοφό, διότι ἡ θεία σοφία δέν ἔρχεται καί παρέρχεται, ὅπως ἡ κοσμική, ἀλλά παραμένει ἐσαεὶ κτῆμα ὅσων μέ ταπείνωση ἀκοῦν τόν λόγο καί ὑπακούουν μέ σεβασμό στό θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Αὐτό ἀκριβῶς ἔκανε καί ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος. Γεννήθηκε ὡς τέκνο εὐσεβῶν γονέων, τῶν ἁγίων Ἰωακείμ καί Ἄννης, δύο ἀνθρώπων στοὺς ὁποίους εὗρισκε ἐφαρμογή ὁ λόγος τοῦ σοφοῦ Σολομῶντος «ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου». Εὐλαβοῦντο τόν Θεό καί ἀπόδειξη τῆς σοφίας πού τοὺς ἐξασφάλισε ἡ εὐλάβειά τους αὐτὴ εἶναι ὅτι δέν ἐμπιστεύθηκαν τῇ θυγατέρα τους σέ ἄλλους ἀνθρώπους, οὔτε ἀνέθεσαν τὴν ἀνατροφή της σέ παιδαγωγούς καί ἐξειδικευμένους διδασκάλους, ἀλλά τὴν ἀνέθεσαν στὸν Θεό. Τὴν ἐμπιστεύθηκαν στὸν ναό τοῦ

Θεοῦ, γιά νά παραμείνει στά Ἅγια τῶν Ἁγίων ἀπό τήν ἡλικία τῶν τριῶν ἐτῶν. Καί μέ τήν ἐπιλογή τους αὐτή δίδαξαν καί στή νεαρή Μαριάμ ὅτι «ἀρχή σοφίας, φόβος Κυρίου», ἡ βάση τῆς σοφίας εἶναι ἡ εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό.

Αὐτή τήν εὐλάβεια πρὸς τόν Θεό καλλιέργησε καί ἡ Θεόπαις Μαριάμ, ἡ Παναγία Παρθένος, κατά τήν παραμονή της στά Ἅγια τῶν Ἁγίων, γι' αὐτό καί ἔλαβε σοφία ἀπό τόν Θεό. Καί ἀπόδειξη τῆς σοφίας αὐτῆς ἦταν ἡ ζωή της. Ἀπόδειξη σοφίας ἦταν ἡ καταφατική της ἀπάντηση στό μήνυμα τοῦ ἀρχαγγέλου ὅτι ὁ Θεός τήν ἐπέλεξε γιά νά γίνει Μητέρα τοῦ Υἱοῦ του. Πῶς διαφορετικά θά ἀπαντοῦσε τόσο ἄμεσα «ἰδοῦ ἡ δούλη Κυρίου γένοιτό μοι κατά τό ρῆμα σου». Ἀπόδειξη σοφίας εἶναι καί ἡ σιωπή της σέ ὅλη της τή ζωή δίπλα στόν Υἱό της. «Συνητῆρει πάντα τά ρήματα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς» καί σιωποῦσε, καθώς μόνο ὅσοι δέν ἔχουν σοφία φλυαροῦν ἀκατάπαυστα. Ἀπόδειξη σοφίας ἦταν καί ἡ διακριτική παρουσία της, καθώς δέν ζητοῦσε καί ἐπεδίωκε τίποτε ἀπό τόν Υἱό της.

Ὅσοι, λοιπόν, ἦλθαμε ἀπόψε νά τιμήσουμε τήν Κυρία Θεοτόκο καί νά πανηγυρίσουμε τήν ἀπαρχή τῆς σωτηρίας, πού μᾶς χάρισε μέ τή γέννησή της, ἄς ἀκολουθήσουμε τό παράδειγμά της. Ἄς ἀγωνισθοῦμε νά καλλιεργήσουμε καί ἐμεῖς τόν «φόβον Κυρίου», πού ἐκφράζεται μέ τόν σεβασμό μας στόν Θεό καί τό θέλημά του, μέ τήν ὑπακοή μας στίς ἐντολές του, μέ τήν ταπείνωση καί τήν ἐκζήτηση τοῦ ἐλέους του. Ἄς παραμερίσουμε τήν αὐτοπεποίθηση καί τήν ὑπεροψία πού μᾶς δημιουργεῖ πολλές φορές ἡ κατ' ἄνθρωπο σοφία καί γνώση καί ἄς ἐπιδιώξουμε νά ἀποκτήσουμε τή σοφία τήν ὁποία χαρίζει ὁ Θεός στά πιστά καί ἀφοσιωμένα τέκνα του, τήν ὁποία χάρισε στήν Ὑπεραγία Θεοτόκο, στούς ἁγίους καί στούς ὁσίους, οἱ ὁποῖοι μπορεῖ νά μὴν διέθεταν κοσμική γνώση, ἀλλά ἦταν σέ θέση νά κατανοήσουν τά μυστήρια τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ὄντως Σοφία. Καί ἄς παρακαλοῦμε τήν Παναγία Παρθένο νά μᾶς χαρίσει τόν φόβο τοῦ Κυρίου, πού εἶχε καί ἡ ἴδια, ὥστε νά ἀξιωθοῦμε καί τῆς σοφίας τοῦ Θεοῦ.

